

Binnen de lijntjes

Mireille Versteeg

Binnen de lijntjes

Loes heeft totaal geen zin in een nieuwe relatie –
zeker niet als het hele schoolplein kan meegenieten

ISBN 978-90-225-9907-5

ISBN 978-94-023-2120-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6600-0 (audio)

NUR 302

Omslagontwerp en -illustraties: © Ingrid Bockting

Auteursfoto: © Ellen van Doorn Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Mireille Versteeg en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Bouke, Lotte en Jelle.

Ik hou van jullie.

Tot de maan en weer terug.

En weer heen en weer terug.

En weer heen en weer terug.

En weer heen en weer terug.

Honderdmiljoentachtig keer.

Fuckfuckfuck! Waar zijn mijn autosleutels nou?! Ik check nog een keer de fruitschaal en de la van de vitrinekast. Waarom vind ik wel drie wuppies van het EK van 2006, maar geen autosleutels? Ik kijk naar de klok boven de eettafel. Zelfs als Max Verstappen me hoogstpersoonlijk zou wegbrengen ga ik niet meer op tijd komen.

Ik wist het wel, hoogmoed komt voor de val, want wat was ik trots op mezelf dat ik gisteravond de koffers al had gepakt en de tas met boodschappen had klaargezet. Ik hoefde vandaag alleen maar wat eerder weg te gaan van mijn werk. Dan zou ik alles zo, hup, in de auto kunnen zetten en ruim op tijd bij Erik zijn om de jongens op te halen. Maar nee, natuurlijk ben ik mijn sleutels kwijt. *What else is new?* Ik hoor het Erik al zeggen, met die afkeurende blik erbij die ik maar al te goed ken.

De charme van mijn chaotische karakter was er al snel af bij mijn ex en nog steeds is het hem een doorn in het oog. Daarom wilde ik vandaag ook niet te laat zijn om onze zoons bij hem op te pikken voor een kampeertrip. Stiptheid is een serieuze zaak voor Erik en ik geef hem liever geen aanleiding om een ruzie te beginnen.

Als mijn telefoon gaat verwacht ik dan ook dat hij het is die wil dubbelchecken of ik wel op tijd ga zijn, maar het is mijn moeder. Ik druk haar weg. Nu geen tijd voor. Ik draai me wanhopig om mijn as en scan de woonkamer. Waar heb ik ze toch gelaten? *Denk na, Loes!* Ik knijp mijn ogen dicht in de hoop dat ik op miraculeuze wijze een visioen krijg van de huidige verblijfplaats van mijn sleutelbos. Maar ik zie alleen maar een oneindige zwarte leegte.

Mijn telefoon kondigt met een *ping!* aan dat ik een bericht heb.

MAMA: *Wil je me svp asap bellen?*

Mijn moeder. Als ze twee afkortingen gebruikt moet het wel dringend zijn. Ik klik op haar nummer en klem de telefoon tussen mijn schouder en mijn oor terwijl ik met mijn handen in de spleten tussen de bankkussens voel.

‘Ha, Loes! Fijn dat je even terugbelt.’

‘Mam, wat is er aan de hand?’

‘Nou, ik moet even weten wanneer je de verjaardag van de jongens gaat vieren.’

Ik kom met een ruk overeind. ‘Serieus? Dat is over dik drie maanden pas!’

‘Ja, maar toch. Ik moet het weten omdat ik met de meiden een weekend weg aan het plannen ben.’

‘De meiden’ zijn de vrouwen met wie mijn moeder al sinds jaar en dag een leesclub vormt. Ze lezen voornamelijk romannetjes met op de kaft gespierde mannen met ontbloot bovenlijf en rondborstige vrouwen met wapperende jurken, meestal verwickeld in een vurige kus.

‘Kan dit niet wachten?’ zucht ik. ‘Ik heb haast. Ik moet de jongens ophalen en...’

‘Nou, eigenlijk niet. We hebben een fantastisch huisje gevonden in de Ardennen voor een goeie prijs, maar dan moeten we snel beslissen.’

Ik hervat mijn inspectie van de kussenspleten. ‘Om welk weekend gaat het?’

‘Dat is het ding. De jongens zijn op een woensdag jarig en we hebben een optie op het weekend ervoor en het weekend erna. Ik neem aan dat jij en Erik allebei een weekend pakken om een feestje te geven voor de families?’

‘Euh, nee. Ik wilde het eigenlijk gewoon op één dag doen. Zeker deze eerste keer.’

‘Maar,’ mijn moeder klinkt hevig ontsteld. ‘Nu jullie gescheiden zijn gaan jullie toch niet sámen...’

Ik snap haar verbazing wel. Na haar eigen scheiding konden zij en mijn vader absoluut niet meer door één deur, dus samen mijn verjaardag vieren zat er daarna niet meer in. Ik ben vastbesloten het met Erik anders aan te pakken. Voor de jongens.

Om beter bij de spleet tussen de rugleuning en de zitting te komen gooi ik een aantal kussens van de bank. Ik steek er een hand diep in en – bingo! Met een vreugdekreet trek ik de sleutelbos tevoorschijn en houd hem triomfantelijk in de lucht. ‘Mam, sorry, ik móét hangen. Ik zie Erik zo, ik probeer het met hem te bespreken, oké?’

‘Ja, graag, want de opties lopen morgenochtend af. En, Loes?’

Ik sjoj de boodschappentas om mijn arm en grijp de handvatten van de twee rolkoffers. ‘Ja?’

‘Als je maar niet van mij verwacht dat ik ook maar één minuut in dezelfde ruimte ga zitten met je vader en die vrouw.’

Ik rol met mijn ogen en zucht. ‘Ik heb hier nu echt geen tijd voor. Ik bel je later terug.’

Zodra ik heb opgehangen, ren ik de voordeur uit naar mijn auto. Mijn zilvergrijze derdehands Volkswagen Polo staat vol in de zon en de doffe plekken waar de lak inmiddels is versleten vallen nu extra op. Maar het deert me niet, deze auto was het enige wat ik me kon veroorloven en ondanks zijn leeftijd doet hij het nog prima. Ik til de koffers en de boodschappentas in de achterbak en sluit de klep. Een seconde neem ik de tijd om mezelf af te vragen of ik écht niets ben vergeten en stap dan in. De klok in het dashboard geeft inmiddels vijf over drie aan. Vijf minuten te laat. Tegen de tijd dat ik bij Erik ben zijn dat er tien. Ik kreun bij de gedachte aan de sneer die ik ga krijgen.

Ik jaag mijn auto door het nauwe straatje waar mijn huis staat, een van de weinige straten in de wijk met huizen onder de vier ton. Ook wel ‘Boulevard Of Broken Dreams’ genoemd omdat er voornamelijk

gescheiden mensen wonen. Of beter gezegd, de partners die financieel minder florissant uit de strijd zijn gekomen, maar toch in de wijk wilden blijven, zoals ik. Het was al heftig genoeg voor de jongens dat hun vader en ik uit elkaar gingen en ik wilde ze niet ook nog aan een nieuwe buurt laten wennen. Dus ben ik gebleven.

De straat is een oase in de buurt. Tenminste, zo zie ik dat. De huisjes zijn knusse jarendertigwoningen met minuscule achtertuintjes waardoor iedereen bij mooi weer op de bankjes voor hun huis zit en er spontaan straatborrels ontstaan. Een schrill contrast met de grote, statige huizen in de rest van de wijk met puntige gietijzeren hekken of rijen coniferen om pottenkijkers te weren. Op zo'n huis rijd ik nu af. Het huis waar ik zelf tot een maand of acht geleden heb gewoond. Vanbuiten is de woning nog helemaal in de bouwstijl van begin negentiende eeuw maar vanbinnen zijn alle originele details vervangen door staal, beton en wit stucwerk. Zelfs het prachtige visgraatparket is vervangen door een lichtgrijze gietvloer. Niet mijn keuze. Maar dat geldt voor meer dingen in de tijd dat we hiernaartoe verhuisden. Mijn zwangerschap verliep niet bepaald vlekkeloos, maar ik was zo opgelucht dat ik eindelijk in verwachting was – van een tweeling nog wel – dat ik nergens anders mee bezig was.

Ik parkeer achter de Tesla van Erik en haast me naar de voordeur. Voordat ik kan aanbellen vliegt de deur open en rennen mijn twee zoons op me af. Ik zak op mijn knieën om ze op te vangen. Terwijl ze met hun armen om me heen tegen me aan leunen druk ik mijn neus in hun kruinen en snuif hun geur op.

‘Lieverds, wat heb ik jullie gemist.’ Ik houd ze een klein stukje van me af. Ze zijn twee weken weggeweest met hun vader, maar het lijkt een eeuwigheid. ‘Laat me eens naar jullie kijken. Wat zijn jullie bruin!’

Jasper en Joris kijken trots naar elkaar en dan weer naar mij. Hun grote bruine ogen stralen en ik zie nu pas hoe blond hun haar is geworden door de zon. Een kopie van elkaar en een combinatie van hun

ouders. Mijn kleur ogen en de haarkleur van Erik.

‘Hebben jullie het leuk gehad in Italië?’ Ze knikken enthousiast. ‘Jullie moeten straks maar alles vertellen. Waar is jullie vader?’

Erik verschijnt in de deuropening. Zijn gezicht is net zo bruin als dat van zijn zoons. Met zijn doordringende lichtblauwe ogen en goudblonde krullen heeft hij genoeg ingrediënten om volledig voor in katzwijm te vallen, maar voor mij is de glans er al lange tijd af. Zeker met de geïrriteerde uitdrukking die hij nu op zijn gezicht draagt.

Ik schraap mijn keel en sta op. ‘Hoi.’

‘Hoi? Het is kwart over drie, Loes! Waar was je?’

Ik overweeg om ertegen in te brengen dat het niet later kan zijn dan tien over drie, maar die nuance zal mijn zaak toch niet helpen. In plaats daarvan veins ik een schuldbevuste glimlach.

‘Ja, sorry. Ik was al bijna onderweg maar ik kon mijn sleutels niet vinden en toen belde mijn moeder...’ Het laatste gedeelte van de zin komt er haast fluisterend uit als Erik zijn hand omhooghoudt en me afkapt.

‘Bespaar me je smoesjes maar.’

Hij draait zich om en loopt terug het huis in. Ik voel me terechtgewezen alsof ik een kind van vier ben in plaats van een volwassen vrouw van zevenendertig. Vanuit mijn maag rijst het bekende zure gevoel op dat ik geleerd heb terug te duwen. Ik plak een glimlach op mijn gezicht en kijk naar de jongens die nog steeds tegen me aan geleund staan.

‘Wat zeggen jullie ervan, zullen we gaan? Hebben jullie er zin in?’

‘Ja!’ roepen ze in koor.

Erik komt weer naar buiten met een grote tas in zijn hand. ‘Schone kleren, zwembroeken, hun knuffels,’ zegt hij afgemeten tegen mij, en tegen de jongens: ‘Pakken jullie nog even jullie iPads?’

Jasper en Joris rennen het huis in en Erik loopt langs me heen naar mijn auto. Hij blijft staan en kijkt weifelend naar de achterklep, alsof

hij niet precies meer weet hoe dit soort prehistorische modellen werken. Als ik de achterbak voor hem heb geopend kijkt hij misprijzend naar de koffers die ik zonet gehaast in de auto heb geslingerd. Mijn helft van de peperdure kofferset die we ooit deelden is inmiddels flink gebutst en bekrast. Ik wil wedden dat die van hem nog glimmen alsof ze net uit de winkel komen. Voordat hij er iets van kan zeggen sluit ik de klep met een klap.

Erik neemt met een knuffel afscheid van de jongens en houdt het portier voor ze open zodat ze in kunnen stappen. Weer onderwerpt hij de binnenkant van mijn auto aan een kritische inspectie en test de betrouwbaarheid van de veiligheidsgordels door er een ruk aan te geven. Ik bijt op mijn lip en tel in gedachten tot tien. Ik houd mezelf voor dat hij alleen maar denkt aan de veiligheid van de jongens en dat hij het niet doet om mij te irriteren.

Als ik bij mijn portier blijf dralen trekt Erik een wenkbrauw op.

‘Is er iets? Normaal kan je niet wachten om je hielen te lichten.’

Ik negeer het sarcasme in zijn stem.

‘Ik moet nog wat met je bespreken. Over de verjaardag van de jongens.’

Eriks wenkbrauw schiet zo mogelijk nog verder omhoog. ‘Hun verjaardag? Die is in november.’

‘Ja, ik weet het, maar mijn moeder wil graag weten wanneer we het vieren. Iets met een weekend weg. Een heel verhaal. In ieder geval, het leek me sowieso goed om het er eens over te hebben. Over hoe we dat gaan doen, nu we...’

Erik zucht en gebaart om zich heen. ‘En dat wil je nu doen? Hier? Midden op straat?’

‘Nou, nee, liever niet, maar mijn moeder heeft snel antwoord nodig.’

‘O, ik begrijp het al. Koningin Hetty heeft weer eens iets te willen.’

Ik wil protesteren en zeggen dat hij niet zo over mijn moeder moet praten (alleen ik mag dat), maar hij pakt zijn telefoon en begint te scrollen.

‘Als de koningin snel antwoord nodig heeft dan gaan we dat natuurlijk regelen.’ Het venijn druipt van zijn stem en ik kijk door het autoraam om te zien of de jongens iets in de gaten hebben, maar die hebben alleen oog voor hun iPads.

‘Ze zijn op een woensdag jarig zie ik,’ zegt Erik. ‘Het weekend ervoor zijn ze bij jou, dan kan jij het vieren, en het weekend erna zijn ze bij mij en dan vier ik het met mijn familie.’ Hij sluit zijn telefoon af en kijkt me met een uitgestreken gezicht aan.

‘Dat is het hem nou juist,’ begin ik. ‘Ik wil het niet gesplitst vieren. Het is allemaal al zo...’

Erik perst zijn lippen op elkaar tot een strakke streep en ik weet dat ik op mijn hoede moet zijn. Ik haal diep adem.

‘Kunnen we het niet gewoon samen vieren? Op één dag, met jouw familie én mijn familie? In elk geval deze eerste keer?’

Erik knippert met zijn ogen en tuit zijn lippen. Hij denkt na.

Dan knikt hij. ‘Oké, daar kan ik me wel in vinden.’

‘Fijn!’ zeg ik opgelucht. ‘Dan moeten we alleen nog bepalen wanneer en bij wie. Ik zou het heel graag in mijn weekend bij mij thuis willen doen zodat dat huis ook wat meer geschiedenis krijgt.’

Erik knijpt zijn ogen tot spleetjes en houdt zijn hoofd schuin.

‘Hm. Je hebt er al goed over nagedacht, hè?’

‘Eh...’

‘Wat als ik zeg dat ik het juist hier wil doen, zodat dit huis minder aanvoelt als het huis waar hun moeder niet meer woont?’

Hoe doet hij dat toch? Hoe kan hij me zo raken met woorden dat het voelt alsof ik in de boksring een genadeloze combinatie van Muhammad Ali sta te incasseren?

Ik sta nog naar de juiste woorden te zoeken om te reageren als Joris het portier opendoet en zijn hoofd naar buiten steekt. ‘Gaan we nou nog, mama?’

Zijn stem doet de mist van frustratie in mijn hoofd optrekken.

‘Ja, liefde, we gaan.’ Ik kijk Erik aan. ‘We hebben het er later nog wel over.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Er valt niet zoveel meer te bespreken. Hoe langer ik erover nadenk hoe logischer ik het vind dat we het hier, in mijn weekend, doen.’

Ik werp hem een boze blik toe.

‘Ik bel je nog wel,’ zeg ik vastbesloten en stap in.

Als ik de auto start verschijnt zijn gezicht met een schijnheilige glimlach in het raam van de bijrijdersstoel.

‘Dág, veel plezier op de camping.’

Ik geef iets te fanatiek gas, waardoor hij snel opzij moet springen om het opspattende grind te ontwijken. Net goed.

We zijn een goed half uur op weg als het steeds stiller wordt op de achterbank. Ik zie in mijn achteruitkijkspiegel hoe Jasper en Joris allebei onderuitgezakt tegen hun respectievelijke portier aan leunen, hun ogen op half zeven. Ze zijn gisteravond pas laat teruggekomen van hun vakantie in Italië. Daarnet hebben ze me er alles over verteld. Over het grote appartement waar ze in verbleven met het zwembad dat over de zee uitkeek. Over het treintje dat over de boulevard heen en weer reed en de *gelaterias* met de ontelbare smaken ijs. Hoe gezellig het was met hun vader en hoe ze bijna elke avond pizza aten en laat naar bed gingen.

Dat laatste verbaasde me. Erik is normaal nogal strikt als het op rust, reinheid en regelmaat aankomt. Misschien dat de zon en het luxe familieresort aan de Toscaanse kust hem relaxter hadden gemaakt.

Ik zucht een diepe kinderachtige zucht van afgunst en ben blij dat de jongens in slaap zijn gesukkeld zodat ze mijn zelfmedelijden niet meekrijgen. Ik dwing mezelf om niet te veel te denken aan de dingen die ik kwijt ben, maar te focussen op wat ik heb. Zoals het gezellige huis dat ik heb kunnen kopen of mijn leuke baan en de collega's die als vrienden voelen. De heftigste periode na de scheiding zit erop. En

dat is precies wat ik dit weekend ga vieren. Het is het laatste weekend van de zomervakantie en maandag begint het nieuwe schooljaar. Een mooi symbolisch startpunt voor een nieuwe fase. Ik kijk nog eens in de spiegel naar de slapende gezichtjes van de jongens. Het komende jaar wordt een jaar van rust en balans. Daar slik ik graag af en toe mijn ergernis en trots voor in.

2

De vrolijke ringtone van mijn telefoon klinkt hard door de stille auto en ik schrik me een hoedje. Ik neem snel op zodat de jongens niet wakker worden.

‘Hallo?’ fluister ik.

‘Weet je al iets?’

‘Mam? Wacht even.’

Ik probeer zo goed en zo kwaad als het kan het snoetje van mijn koptelefoon in de telefoon te pluggen en de dopjes in mijn oren te stoppen.

‘Weet je al welk weekend het wordt?’

Ik mime de woorden *Oh my god!* tegen mezelf in de achteruitkijkspiegel. ‘Nee. Nog niet,’ antwoord ik zo geduldig mogelijk.

‘Waarom fluister je? Heb je het niet besproken met Erik?’

‘Jawel.’

Ik denk terug aan het vervelende gesprek en voel hoe de haren in mijn nek overeind gaan staan. ‘Maar we zijn er nog niet over uit.’

Mijn moeder zucht teleurgesteld. ‘O, dat is echt vervelend. We krijgen net bericht dat de opties vandaag om vijf uur komen te vervallen. Niet morgenochtend.’

Ik kijk op mijn telefoon, het is bijna vier uur. Ik ga er in een uur tijd niet uit komen met Erik. Zeker niet als hij doorkrijgt dat ik nog meer haast heb met een beslissing. Ik wil hem ook niet bellen waar de jongens bij zijn en ze in de gaten krijgen dat er over hun verjaardag wordt gekibbeld. Er zit niets anders op dan hem zijn zin te geven.

‘Boek het eerste weekend maar. Dan vieren we de verjaardag het weekend erna, bij Erik.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, ik weet het zeker,’ zucht ik.

‘O, joepie! Dank je schat.’ En weg is ze.

Ik blaas een lange adem uit. Ik had de verjaardag zo graag in mijn nieuwe huis gevierd, ik zag het al helemaal voor me. Maar misschien had ik het me te romantisch ingebeeld, met de familie van Erik en mijn ouders lachend naast elkaar in mijn kleine woonkamertje. Schouder aan schouder terwijl ze de tapasplank aan elkaar doorgeven en proosten op de jongens als ze hun kaarsjes uitblazen. Maar, wie hield ik voor de gek? Zo is het nooit gegaan. Wat dat betreft was de grote open ruimte in ons huis (correctie: *Eriks* huis) een uitkomst. Zo konden mijn vader en moeder genoeg afstand van elkaar houden in de korte tijd dat ze tegelijkertijd aanwezig waren en hadden ook de familieleden van Erik genoeg beweegruimte om mijn praatzieke moeder te ontlopen.

Ach, ik ben in elk geval blij dat we het alsnog op één dag met beide families vieren. Dat zal vast niet voor altijd kunnen, maar voor deze eerste verjaardag na de scheiding lijkt het me een minder harde overgang voor de jongens. En bovendien hebben we ook nog het kinderveestje op hun verjaardag zelf, dat valt in mijn week dus zorg ik dan wel dat er een eerste feestelijke herinnering aan mijn eigen huis wordt gemaakt.

Mijn aandacht wordt getrokken door een oranje lampje op mijn dashboard. Ik heb benzine nodig. Ik tuur op de borden langs de weg om te zien of we in de buurt zijn van een pomp en zie nu pas hoe de omgeving is veranderd. Aan beide kanten van de weg pronken rijen hoge naaldbomen en ik ruik, zelfs met de ramen dicht, de boslucht. Meteen klaart mijn humeur wat op. Ik was bijna vergeten dat ik op weg ben naar een heerlijk vrij weekend met mijn jongens. Ik kan me misschien geen fancy Italiaans resort veroorloven, maar voor dit weekend heb ik een safaritent gehuurd op een camping midden in het bos en ik weet zeker dat dat minstens zo leuk is.

Zachtjes neuriënd rijd ik de oprit op naar het tankstation. Het is omringd door het bos en tijdens het tanken geniet ik van het uitzicht. Door de beschutting van de bomen is de lucht koeler en dat is een welkome afwisseling van de hitte die deze laatste dagen van augustus overheerst. Ondanks de relatieve koelte kan ik alsnog niet wachten om me om te kleden. Ik heb nog steeds de knielange rok en de blouse aan die ik vanochtend naar mijn werk droeg. Als het ook maar iets boven de vijftien graden is draait de airco in de schouwburg al meteen op volle toeren. Maar nu staat het zweet me op de rug en verlang ik naar het zomerjurkje dat ik heb ingepakt.

Als ik in de rij voor de kassa sta te wachten app ik Erik.

LOES: *Laten we jouw weekend aanhouden om de verjaardag van de jongens te vieren.*

Zijn reactie komt vrijwel meteen.

ERIK: *Daar was ik al van uitgegaan.*

Ik steek mijn tong uit naar mijn mobiel en bel mijn moeder. Als ze opneemt hoor ik haar shih tzu op de achtergrond keffen.

‘Eddie, laat die vogeltjes nou maar met rust!’ Ze klinkt als een kleuterjuf. ‘Ja, Loes?’

‘Is het gelukt met het huisje?’ wil ik weten.

‘Ja, heel fijn. Dat scheelde echt heel veel.’

Ik frons. ‘Scheelde wat veel?’

‘Nou, als we voor vijf uur bevestigden kregen we er gratis een overnachting bij.’

Hè? ‘Dus het ging er helemaal niet om dat het huisje anders zou zijn vergeven, maar dat jullie een betere deal konden krijgen?’ Ik gooi een hand gefrustreerd in de lucht en mijn stem slaat over. ‘Heb ik me daarom zo moeten haasten?’

‘Wat is er liefde?’ vraagt mijn moeder onschuldig. ‘Had ik dat er niet bij gezegd?’

‘Nee!’ roep ik.

De twee meisjes die voor me in de rij staan draaien zich geschrokken om. ‘Nee,’ fluisterschreeuw ik nu in de telefoon. ‘Alleen dat jullie een optie hadden tot morgenochtend en daarna ineens tot vijf uur, alsof ze het anders aan iemand anders zouden verhuren.’

Mijn moeder lacht smakelijk. ‘Nee joh, gekkerd. En anders hadden we toch gewoon een ander huisje gezocht?’

Mijn mond valt open van verbazing en van de weeromstuit hang ik op. *Hetty strikes again!* Niet te geloven, dit hele gedoe zodat mijn moeder en haar leesclubje gratis een avond langer kunnen praten over ‘trillende boezems’ en ‘dijen van staal’.

Ik merk pas dat ik hardop heb gevloekt als de meisjes voor me zich weer omdraaien en me bezorgd aankijken. Een van hen draagt een wit T-shirt met daarop de tekst CUT OUT THE TOXIC PEOPLE IN YOUR LIFE. Een maniakale lach borrelt op in mijn borst, maar ik kan hem net op tijd tegenhouden en vermommen als een kuchje.

‘Sorry,’ mompel ik. De meisjes draaien zich weer terug, maar niet voordat ze een blik van verstandhouding hebben gewisseld. Ik weet wat ze denken: die arme vrouw is aan het doordraaien. En ze hebben niet eens helemaal ongelijk.

Wacht maar, denk ik. Met je twintig jaar en je zorgeloze leventje. Op een dag heb je verantwoordelijkheden en leef je niet meer alleen voor je volgende Instagram-post.

Door het raam van het tankstation zie ik dat de jongens inmiddels wakker zijn. Ze hebben hun gezichten tegen de autoruit geplakt en trekken gekke gezichten naar me. Grinnikend doe ik ze na en ik begriep het volledig dat de twee meisjes na het afrekenen met een grote boog om me heen lopen en oogcontact vermijden.

Het grind van de oprit naar de boerderij knispert onder mijn banden als ik mijn auto tot stilstand breng. Ik ben al zeker tien minuten tevergeefs aan het zoeken naar de weg die naar de camping moet leiden,

maar zelfs Google Maps heeft me in de steek gelaten. De boerderij is het enige teken van leven in de omgeving en ik heb besloten om onderwets de weg te vragen.

De jongens kijken bezorgd door het autoraam naar de boerderij. Die staat er vervallen bij en alleen aan het rookpluimpje, dat uit de schoorsteen kringelt, maak ik op dat er iemand woont. Op het erf liggen de roestige overblijfselen van tractoren en in een aangrenzend kaal stukje weiland staat een ezel voor zich uit te staren. Terwijl ik langzaam op de voordeur af loop probeer ik de horrorfilmmuziek in mijn hoofd te negeren. Ik verwacht dat er elk ogenblik een gemaskerde man met een kettingzaag tevoorschijn zal springen, maar ik maan mezelf tot kalmte.

Als ik bij de voordeur aankom lach ik nog even naar de jongens om te laten zien dat er geen vuiltje aan de lucht is. En wanneer ze grote ogen opzetten en druk beginnen te gebaren, zwaai ik extra luchtig naar ze terug. Ik realiseer me pas dat ze me proberen te waarschuwen op het moment dat ik het gegrom hoor. Ik verstijf en al mijn zintuigen staan op scherp. Achter me hoor ik het geknorp van poten op het grind en het schrapende geluid van een metalen ketting die over de grond sleept. Langzaam draai ik me om en zie ik de grootste en meest gespierde rottweiler die ik ooit heb gezien op me af lopen. Zodra we oogcontact maken stopt hij. Hij staat iets naar achteren geheld, gespannen als een veer en klaar om op me af te vliegen, vlokken schuim vallen van zijn mondhoeken op de grond.

Er zit een meter of drie tussen ons en hoewel hij aan een ketting vast zit kan ik niet zien waar die aan bevestigd zit. Ik probeer te bedenken wat het verstandigste is in deze situatie. Ik heb het vast ergens gelezen of gehoord. Maar de gedachten schieten door mijn hoofd als kikkers in een emmer en als de hond hard begint te blaffen draai ik me om en zet ik het op een lopen. Ik hoor hoe ik op de hielen word gezeten, de ketting maakt een onheilspellend ratelend geluid en de hond blaft en gromt alsof ik zijn grootste vijand op aarde ben. Mijn strakke rok belem-

mert me in het bereiken van een doeltreffende snelheid dus ik sjoer hem omhoog en ren zo hard als ik kan naar de auto. Als ik een blik over mijn schouder waag zie ik nog net hoe de hond met een ruk tot stilstand komt als hij aan het einde van zijn ketting is. Het had niet veel gescheeld of hij had een hap uit mijn kuit kunnen nemen. De hond kijkt me een seconde beteuterd aan maar begint dan weer als een bezetene te blaffen. Van schrik ren ik alsnog het laatste stuk naar mijn auto. De jongens juichen en joelen en net als ik langs de motorkap ren op weg naar mijn portier zoeft er een massieve zwarte gestalte rakelings langs me heen.

‘Pas op!’

Een man op een mountainbike is zojuist op een haar na langs me heen geschoten. Hij wordt meteen gevolgd door nog een fietser, en nog één, en nog één. Geschrokken zet ik een stap achteruit om de rij mannen, vrouwen en kinderen die volgen de ruimte te geven. Ik leun met een hand op de motorkap en druk de andere tegen mijn borst. Hoeveel adrenalineshots kan een mens in zo’n korte tijd verwerken?

‘Gaat het?’

Een van de fietsers is gestopt. Ik haal een keer diep adem en blaas langzaam uit in een poging mijn hartslag naar beneden te krijgen.

‘Ik geloof van wel,’ antwoord ik met een onvaste stem.

‘Was je op de vlucht?’

Ik kijk achter me, de rottweiler dribbelt op zijn gemakje weg en verdwijnt om de hoek van het huis.

‘Ja, ik wilde de weg vragen maar toen bleek Satans poortwachter de boel hier te bewaken.’

De fietser schiet in de lach en twee rijen rechte witte tanden worden zichtbaar. Het was niet mijn bedoeling om grappig te zijn, maar als dit de uitwerking is van iets wat ik heb gezegd dan ben ik daar niet op tegen.

Ik bekijk de fietser eens goed. Ik schat hem eind twintig, maar door de zonnebril en de moddervegen op zijn gezicht kan hij net zo goed

jonger of ouder zijn. Wel kan ik met zekerheid vaststellen dat hij over een érg prettig gezicht beschikt.

Met een soepele beweging slaat hij een been over zijn zadel en doet zijn zonnebril af. Een paar indrukwekkende blauwgroene ogen kijken me vriendelijk aan.

‘Kan ik je misschien helpen? Waar moet je naartoe?’

Nu hij rechtop staat registreer ik hoe lang hij is. En breed. En zeer goed in vorm, wat nog licht is uitgedrukt. Ik heb normaliter niet zoveel met mannen in fietskleding maar in dit geval neem ik mijn mening in heroverweging.

Ik glimlach dankbaar. ‘Ik zoek Camping Boslust. Het moet hier ergens zijn.’

De jongen steekt een duim over zijn schouder. ‘Je bent vlakbij.’

‘Ja, dat dacht ik ook. Er moet een weggetje lopen.’

‘Die moet je hebben.’ Hij wijst naar de overkant van de weg, zo’n honderd meter verderop. Ik zie nog net hoe de laatste fietser van zijn groep er tussen de begroeiing verdwijnt.

‘Hè? Hoe kan dat nou?’ roep ik uit. ‘Daar ben ik al zes keer langsgereden. Er zou een bordje moeten staan.’

‘Dat staat er ook.’

‘Echt?’

De jongen bekijkt me geamuseerd en als zijn ogen naar beneden dwalen voelt dat ronduit vrijpostig. Maar dan besef ik dat mijn rok nog tot halverwege mijn dijen zit gesjord. Zo nonchalant mogelijk trek ik de zoom van mijn rok naar beneden terwijl ik oogcontact probeer te vermijden.

De jongen stapt weer op zijn fiets. ‘Nou, succes verder.’

‘Ja, jij ook.’ *Jij ook?* Waar slaat dát nou weer op? ‘En bedankt natuurlijk,’ roep ik tegen zijn rug terwijl hij wegfietst.

Hij antwoordt met een omhooggestoken hand. Even kijk ik hem na, het is een indrukwekkend gezicht om de spieren in zijn benen zo aan het werk te zien.

‘Ik wist niet dat je zo hard kon rennen,’ lacht Joris als ik weer in de auto stap.

‘Wist die meneer de weg, mama?’ vraagt Jasper.

‘Yes, we zijn heel dichtbij.’

Ik start de auto en niet veel later sla ik het bospad in dat de jongen me aanwees. Het bordje dat ik tot zes keer toe over het hoofd heb gezien, zie ik nu wel. Het staat iets van de weg af en door de groene kleur valt het niet echt op. Nogal wiedes dat ik het heb gemist, houd ik mezelf voor.

Om ons heen is nu alleen nog het weelderige groen van het bos te zien en ik laat het raampje van mijn portier zakken om de frisse lucht binnen te laten. Op de achterbank wippen Joris en Jasper op en neer. Het hazenslaapje van eerder heeft ze nieuwe energie gegeven en met de eindbestemming in zicht moet die energie eruit. Na een hobbelige tocht over het zanderige pad bereiken we de ingang van de camping. De jongens juichen van pret en zodra ik de auto naast het houten gebouwtje van de receptie heb geparkeerd, stuiven ze de auto uit.

‘Blijf een beetje in de buurt,’ roep ik ze na, maar ik geef ze geen ongelijk dat ze de boel meteen willen verkennen.

Achter het raam van de receptie staat een oudere dame met witgrijs haar glimlachend naar ons te kijken. Als ik de receptie binnenstap begroet ze me hartelijk en gebaart me aan haar bureau te komen zitten.

‘Ik heb ook een tweeling,’ zegt ze op vertrouwelijke toon terwijl ze een schaal met koekjes naar me toeschuift. ‘Ook twee jongens. Wel een stukje ouder natuurlijk, ze hebben zelf al kinderen.’

‘Wat leuk! Een- of twee-eiig?’

‘Eeneiig, net als die van u. Echt twee druppels water. Och, het kattenkwaad dat ze ermee hebben uitgehaald.’ De dame lacht uitbundig bij de herinnering. ‘Hoe oud zijn die van u?’

‘Acht.’

‘Heerlijke leeftijd! Nog wel klein, maar ze gaan steeds meer hun eigen gang.’

Ze heeft gelijk en ik moet glimlachen. Soms lijkt het alsof ze al helemaal zonder me kunnen, maar dan zijn er de momenten dat ze tegen me aan kruipen op de bank of me heel hard nodig hebben na een nachtmerrie.

‘Ik had u al in de reserveringslijst zien staan, het valt me altijd meteen op als er kinderen met dezelfde geboortedatum komen. Mevrouw Dekker is het toch?’

Ik knik. De dame typt wat in op haar computer. Dan schuift ze me een plattegrond toe van de camping en omcirkelt de plek waar onze tent staat. Ik mag pas vertrekken nadat ze me een hele stapel folders heeft gegeven met alle activiteiten en bezienswaardigheden in de omgeving.

Als ik weer naar buiten stap snuif ik de geur van het bos op. De zon schijnt op mijn gezicht en ik luister naar het geluid van fluitende vogels en spelende kinderen. De camping is niet groot. Hij ligt langs een stroompje midden in het Veluwe Bos en er staan een stuk of vijftien ingerichte safaritenten om te huren. Onze tent is vlak bij de receptie dus ik besluit de auto te laten staan en onze spullen het kleine stukje te dragen. Joris en Jasper trappen inmiddels met andere kinderen een bal over.

Met de boodschappentas om mijn arm gelust en de twee rolkoffers achter me aan wil ik het weggetje naast de receptie oversteken, maar het kost me meer moeite dan ik dacht. De zandbodem is geen goeie ondergrond voor de kleine wieltjes van de koffers en de tas met boodschappen is net iets te zwaar. Ik had toch de auto even naast de tent moeten zetten.

‘Hé, je hebt het gevonden.’

De mountainbike-wegwijs-jongen staat zijn fiets schoon te spoelen bij een kraantje dat uit de muur van het receptiegebouwtje komt. Wat doet hij hier nou? Hij kijkt me lachend aan en wijst naar mijn koffers. ‘Hulp nodig?’